

ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਦਾਅ ਤੇ ਲਾਉਣਾ

ਮੱਤੀ 25:14-30, ਇਕ ਨੇੜ ਝਾੜ

ਮਸੀਹ ਜੋ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਵਿਚ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਗੱਲਾਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਹੱਕਾ ਬੱਕਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਤੋੜਿਆਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਤੋਂ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵਿਅਸਤ ਰਹਿਣ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਿੱਤਾ।¹ ਇਹ ਆਤਮਾ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਮੱਤੀ ਨੇ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਆਪਣਾ ਵਿਰਤਾਂਤ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਬਣਨ ਤੋਂ ਤੀਹ ਜਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਲਿਖਿਆ।² ਰੋਮਾਂਚਕਾਰੀ ਗੱਲਾਂ ਹਾਲੇ ਵੀ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ,³ ਪਰ ਦੂਜੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਆ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਮੰਡਲੀਆਂ ਵਿਚ ਹੁਣ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗਾ ਜੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਆਪਣਾ ਵਜੂਦ ਵਿਖਾਉਣ ਤੋਂ ਹੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ (ਵੇਖੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 3: 15)। ਤੋੜਿਆਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਇਕ ਅਲਾਰਮ ਵਾਂਗ ਸੀ। ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਇੱਕੀਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲੋੜ ਹੈ।

ਮੈਂ ਚਾਹਾਂਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਤਾਜ਼ਾ ਕਰੀਏ, ਤਾਂ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੀਆਂ ਐਨਕਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਵਿਚ ਚੁਣੌਤੀ ਨੂੰ ਵੇਖੀਏ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਪਾਠ ਨੂੰ ‘ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਦਾਅ ਤੇ ਲਾਉਣਾ’ ਨਾਮ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।⁴ ਦਾਅ ਤੇ ਲਾਉਣਾ ਜਾਂ ਜੋਖਿਮ ਲੈਣਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ? ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰਾਂ ਨੂੰ ਜੋਖਿਮ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ⁵ ਅਤੇ ਆਰਥਿਕ ਜੋਖਿਮ ਉਠਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਲਾਘਾ ਕਰੋ ਜਾਂ ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਹੈਰਾਨ ਹੋਵੋ ਕਿ ਲੋਕ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਜੋਖਿਮ ਭਰੇ ਕੰਮ ਕਿਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੋਖਿਮ ਲੈਣ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ ਮਰੌ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋਖਿਮਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢ ਦੇਣ ਨੂੰ ਪਹਿਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਜਿੱਥੋਂ ਤਕ ਹੋ ਸਕੇ, ਜੋਖਿਮ ਤੋਂ ਬਗੈਰ ਰਹਿਣਾ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਜੋਖਿਮ ਲੈਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਫ਼ਜ਼ੂਲ ਹੈ। ਤਾਂ ਵੀ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹੋ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਨੂੰ ਚਾਰ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿਚ ਵੰਡਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਤੋੜੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਜੋ ਜੋਖਿਮ ਲੈਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਤੇ ਜੋਖਿਮ (ਆਇਤਾਂ 14, 15)

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿਚ ਇਕ ਮਾਲਕ ਆਪਣੇ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਸੌਂਪਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਵੱਡਾ ਜੋਖਿਮ ਸੀ। ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੁਰਗ ਦਾ ਰਾਜ⁶ ‘ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਵਰਗਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ

ਪਰਦੇਸ ਜਾਣ ਲੱਗਿਆਂ ਆਪਣੇ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਦਿਆ ...' (ਆਇਤ 14)। KJV ਵਾਂਗ ਪੰਜਾਬੀ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਵੀ ਚਾਕਰ ਜਾਂ ਨੌਕਰ ਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੂਲ ਯੂਨਾਨੀ ਲਿਖਤ ਵਿਚ 'ਗੁਲਾਮ' ਸ਼ਬਦ ਹੈ।⁷ ਇਹ ਉਸ ਦੇ 'ਆਪਣੇ ਗੁਲਾਮ' ਗੁਲਾਮ ਸਨ ਭਾਵ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸਨ।

ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੇ ਦਾਸਾਂ ਜਾਂ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਹਨ। ਪੌਲਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, 'ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਭਈ ਤੁਹਾਡੀ ਦੇਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਹੈਕਲ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਮਿਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਮੁੱਲ ਨਾਲ ਲਏ ਗਏ ਹੋ, ਜਿਸ ਲਈ ਆਪਣੀ ਦੇਹੀ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰੋ' (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 6: 19, 20)⁸ 'ਬਪਤਿਸਮੇ ਦੀ ਤਰਲ ਕਬਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਬੰਦਾ ਇਕ ਸੰਗਤੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਦਹਿਲੀਜ਼ ਤੇ ਸਾਫ਼ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, 'ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੁਲ ਦੇ ਕੇ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।'⁹

ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ

ਪਰਦੇਸ ਜਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਦ ਕੇ 'ਆਪਣਾ ਮਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ' (ਮੱਤੀ 25: 14)।¹⁰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਚਰਜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਰੋਮੀ ਸਲਤਨਤ ਵਿਚ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਕੰਮ ਦਾਸਾਂ ਜਾਂ ਨੌਕਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਵਾਲੇ ਅਹੁਦੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।

'ਉਸ ਨੇ ਇਕ [ਨੌਕਰ, ਆਦਮੀ] ਨੂੰ ਪੰਜ ਤੋੜੇ¹¹ ਦਿੱਤੇ, ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੋ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਨੂੰ ਇਕ' ਦਿੱਤਾ (ਆਇਤ 15)। 'ਤੋੜੇ' ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਅੱਜ ਅਸੀਂ 'ਗੁਣ' ਦੇ ਸਮਾਨ ਅਰਥੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ,¹² ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਧਨ ਦੀ ਇਕ ਇਕਾਈ ਸੀ। ਧਨ ਦਾ ਇਕ ਸਿੱਕਾ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਬਹੁਮੁੱਲ ਧਾਤੂ ਦੀ ਇਕ ਨਿਸ਼ਚਤ ਰਕਮ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਢਾਲੇ ਹੋਏ ਸਿੱਕਿਆਂ ਜਾਂ ਬੋਰੀਆਂ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ ਤੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।¹³ ਤਿੰਨ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਤੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਸਹੀ ਕੀਮਤ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਦਸ ਸਕਦੇ। 'ਵੱਖ ਵੱਖ ਕਾਲਾਂ ਵਿਚ ਯੂਨਾਨੀ ਰੋਮੀ ਤੋੜੇ ਦਾ ਭਾਰ 26.4 ਕਿੱਲੋਗ੍ਰਾਮ (58 ਪੌਂਡ) ਤੋਂ 37.8 ਕਿੱਲੋਗ੍ਰਾਮ (83 ਪੌਂਡ) ਤਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।'¹⁴ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਸ ਦੀ ਕੀਮਤ ਇਸ ਤੇ ਵੀ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੋਨੇ ਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਚਾਂਦੀ ਦਾ।¹⁵ ਮੱਤੀ 25 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਤੋੜੇ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਆਮ ਕੀਮਤ ਛੇ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀਨਾਰ ਠਹਿਰਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।¹⁶ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਹ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਦੀਨਾਰ ਆਮ ਮਜ਼ਦੂਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇਕ ਦਿਨ ਦੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਸੀ (ਮੱਤੀ 20: 2) ਤੋੜੇ ਦੀ ਕੀਮਤ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਕਮਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇਕ ਆਮ ਮਜ਼ਦੂਰ ਦੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਇਸ ਲਈ ਪਹਿਲੇ ਨੌਕਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਤੋੜਾ ਇਕ ਆਮ ਮਜ਼ਦੂਰ ਦੀ ਇਕ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਤੋੜਾ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਹੀ ਆਦਮੀ ਦੁਆਰਾ ਚਾਲ੍ਹੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਸੀ। ਤੀਜੇ ਨੂੰ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਕਮਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਧਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ! ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋੜਿਆਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਤੇ ਖ਼ਾਸ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਧਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਈਆਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੰਨਾ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ।¹⁷

ਮਾਲਕ ਨੇ 'ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਗੁਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦਿੱਤਾ' (ਮੱਤੀ 25: 15)।¹⁸ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ

ਉਸ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਘੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ‘‘ਸਭ ਨੂੰ ਇਕ ਬਰਾਬਰ ਦੇਣਾ ਨਾਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਕ ਤੋੜੇ ਦੀ ਕਾਬਲੀਅਤ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਲਈ ਪੰਜ ਤੋੜਿਆਂ ਦਾ ਬੋਝ ਸਹਿਣਾ ਔਖਾ ਹੋਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੰਜ ਤੋੜਿਆਂ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਕ ਤੋੜਾ ਦੇਣ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ।’’¹⁹

ਇਹ ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਸਭ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਸਭ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਮਿਲਿਆ ਸੀ²⁰ ਨੀਲ ਲਾਈਟਫੁਟ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਮਾਲਕ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਗਿਆ।’’²¹ ਮੈਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ‘‘ਬਿਨਾਂ ਤੋੜੇ’’ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ,²² ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ‘‘ਬਿਨਾਂ ਤੋੜੇ ਵਾਲਾ’’ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਇਕ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਥਾਂ ਜਾਂ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਸ਼ਾਇਦ ਨੌਕਰੀ ਤੇ ਲੱਗੋ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ‘‘ਬਿਨਾਂ ਤੋੜੇ ਵਾਲਾ’’ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਗੁਣ, ਸਮਾਂ, ਮੌਕਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਇਦਾਦ ਵੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਹੋਰ ਬਰਕਤ, ਬਲਕਿ ਚੋਖੀ ਬਰਕਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।²³

ਖੁਦਾ ਦੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਰਕਤਾਂ ਜਾਂ ਦਾਨਾਂ ਵਿਚ ਚੁਣੌਤੀ ਵੀ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਸਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮੇਰੀਆਂ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਤੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮੇਰੇ ਮਕਸਦ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਰਨੀ ਹੈ।’’ ਮਾਲਕ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਦਾਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਵੀ ਜੁੜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਜੋਖਿਮ

ਪਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਾਲੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਸਨ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਗੰਭੀਰ ਜੋਖਿਮ ਸੀ। ਰੱਬੀਆਂ ਦੇ ਲੇਖਾਂ ਮੁਤਾਬਕ ਜੇ ਕੋਈ ਮਾਲਕ ਕਿਸੇ ਨੌਕਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮਾਨ ਦੇ ਕੇ ਪਰਦੇਸ਼ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਨੌਕਰ ਨੂੰ ਆਖਿਰਕਾਰ: ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਦੇਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਮਾਲਕ ਦੇ ਪਰਤਣ ਤੇ ਜੇ ਨੌਕਰ ਕੋਲ ਘੱਟ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਨੌਕਰ ਨੇ ਹੀ ਉਹ ਘਾਟਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਕਰਨ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜੇਲ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਣ ਤੇ ਕਿ ਨੌਕਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੁਖ਼ਤਿਆਰਪੁਣੇ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਜੇ ਕੁਝ ਖੁਦਾ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਭਾਵੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਣ, ਤੁਹਾਡਾ ਸਮਾਂ, ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਮੌਕੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਵਿਚ ਜੋਖਿਮ ਹੈ। ਗਲਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਜੋਖਿਮ ਹੈ, ਆਲੋਚਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਜੋਖਿਮ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਕਾਮ ਹੋਣ ਦਾ ਜੋਖਿਮ ਹੈ।

ਜਵਾਬ ਅਤੇ ਬਗ਼ਾਵਤ (ਆਇਤਾਂ 15-19)

ਜਵਾਬ

ਮਾਲਕ ‘‘ਪਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਚਲਿਆ ਗਿਆ’’ (ਆਇਤ 15), ‘‘ਜਿਸ ਨੇ ਪੰਜ ਤੋੜੇ ਲਏ ਸਨ ਉਹ ਨੇ ਝੱਟ ਜਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬਣਨ ਵਪਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪੰਜ ਤੋੜੇ ਕਮਾਏ’’²⁴ (ਆਇਤ 16)। ਉਸ ਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਗੁਆਇਆ; ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋੜਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕੋਈ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਖਰੀਦ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਪੰਜ ਤੋੜੇ ਹੋਰ ਮਿਲ ਗਏ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੰਜ ਤੋੜੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਿਭਾਈ। ‘ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਹਨੇ ਦੋ ਤੋੜੇ ਲਏ ਸਨ ਉਸ ਨੇ ਵੀ ਹੋਰ ਦੋ ਖੱਟ ਲਏ’ (ਆਇਤ 17)।

ਬਗਾਵਤ

ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਕ ਤੋੜੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ: ‘ਪਰ ਜਿਹਨੇ ਇੱਕੋ ਲਿਆ ਸੀ ਉਹ ਨੇ ਜਾ ਕੇ ਧਰਤੀ ਪੁੱਟੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਰੁਪਿਆਂ ਨੂੰ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ’ (ਆਇਤ 18)। ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੀ ਇਹ ਆਦਮੀ ਬਾਹਰ ਬਾਗ਼ ਵਿਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਕ ਡੂੰਘਾ ਟੋਇਆ ਪੁੱਟ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਰੁਪਏ ਰੱਖ ਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਪੂਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ²⁵ ਅੱਜ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੈਂਕ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਲਈ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਆਪਣਾ ਧਨ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਚ ਦੱਬ ਦਿੰਦੇ ਸਨ।²⁶

ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ ਇਹ ਇਕ ਤੋੜੇ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਬੁੱਧਵਾਨ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨ ਸੀ। ਰੱਬੀ ਲੋਕ ਵੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ:

ਇਕ ਅਮੀਰ ਆਦਮੀ ਨੇ ਲੰਮੇ ਸਫ਼ਰ ਤੇ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਕੋਲ ਸੱਦ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।’ ਉਸ ਲੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋ ਨੌਕਰਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਚਲਿਆ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਕ ਨੌਕਰ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦਾ ਨਿਵੇਸ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਦੂਜੇ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਲਕ ਦੇ ਆਉਣ ਤਕ ਲੁਕਾ ਕੇ ਰੱਖ ਛੱਡਿਆ। ਇਯ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਲਕ ਦੇ ਪਰਤਣ ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਮੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾਬਾਸ਼ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਪੈਸਾ ਨਿਵੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਬਰਬਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।²⁷

ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕੁਝ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਹੱਕੇ ਬੱਕੇ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਰੱਬੀਆਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਅਲਗ ਸੀ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਧਨ ਲੁਕਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੌਕਰ ਦਾ ‘ਨਾਇਕ’ ਵਾਲਾ ਟੈਗ ਲਾਹ ਕੇ ਉਸ ਤੇ ‘ਖ਼ਲਨਾਇਕ’ ਵਾਲਾ ਟੈਗ ਜਾਂ ਪਰਚੀ ਲਾ ਦਿੱਤੀ।²⁸

ਮਾਲਕ ‘ਬਹੁਤ ਚਿਰ’ ਲਈ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਸੀ (ਆਇਤ 19)। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਤੋੜੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ? ਯਕੀਨਨ ਹੀ ਉਹ ਉਸ ਧਨ ਨਾਲ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਵਪਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਉਸ ਨੇ ਤਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਚ ਟੋਇਆ ਪੁੱਟ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਬ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਸਮਾਂ ਕਿਵੇਂ ਗੁਜ਼ਾਰਿਆ, ਪਰ ਇੱਠ੍ਹਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਇਸ ਇਕ ਤੋੜੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਜੋ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਇਹ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦੇਈਏ ਕਿ ਉਹ ਨੇ ਉਸ ਕੁਪਰਮੀ ਮੁਖ਼ਤਿਆਰ ਵਾਂਗ ਧਨ ਇੱਧਰ ਉੱਧਰ ਨਹੀਂ ਵੰਡਿਆ ਸੀ (ਲੂਕਾ 16: 1)। ਉਸ ਨੇ ਉਜਾੜੂ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਵਾਂਗ ਅਵਾਰਾ ਗਰਦੀ ਵਿਚ ਬਰਬਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ (ਲੂਕਾ 15: 13)। ਉਸ ਨੇ ਦੁਸ਼ਟ ਮੁਖ਼ਤਿਆਰ ਵਾਂਗ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਤੋੜੇ ਕਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸੀ (ਮੱਤੀ 18: 24)। ਉਹ

ਦੀ ਗਲਤੀ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ।²⁹ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਇਕ ਜਵਾਨ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਸਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਤੇ ਇਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ‘‘ਤਿੰਨ ਸੌਖੇ ਪਾਠਾਂ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਾਣ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਆਈਏ’’ ਨਾਂਅ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਨਿਚੋੜ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਸੀ: ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਣ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸੌਖਾ ਤਰੀਕਾ ਕੁਝ ਨਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਖ਼ਾਸ ਹੁਨਰ ਜਾਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਈਨਾਮ ਅਤੇ ‘‘ਕਾਰਣ’’ (ਆਇਤਾਂ 19-25)

ਈਨਾਮ

‘‘ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਪਿੱਛੋਂ’’ ਮਾਲਕ ਆਪਣੇ ਨੌਕਰਾਂ ਨਾਲ ਹਿਸਾਬ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ (ਆਇਤ 19)। ਤੁਸੀਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਖੁਦਾ ਦੇ ਮੁਖ਼ਤਿਆਰ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਸਾਡਾ ਮਾਲਕ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 1:11; 1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 4:16; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 17:31)। ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਮੁਖ਼ਤਿਆਰਪੁਣੇ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ (ਰੋਮੀਆਂ 14:12; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:10; ਵੇਖੋ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 4:2)।

ਪਹਿਲਾਂ ਪੰਜ ਤੋੜਿਆਂ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਉਤਾਵਲਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਵੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ‘‘ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪੰਜ ਤੋੜੇ ਸੌਂਪੇ ਸਨ। ਵੇਖੋ ਮੈਂ ਪੰਜ ਤੋੜੇ ਹੋਰ ਵੀ ਖੱਟੇ’’ (ਮੱਤੀ 25:20)। ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਮਾਲਕ ਵੀ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ, ‘‘ਹੇ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਮਾਤਬਰ ਚਾਕਰ ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ’’ (ਆਇਤ 21)।

ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਮਾਲਕ ਨੇ ਨੌਕਰ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ‘‘ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ ਚਾਤਰ ਅਤੇ ਸਫਲ ਚਾਕਰ’’ ਬਲਕਿ ਉਸ ਨੇ ‘‘ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਮਾਤਬਰ ਚਾਕਰ’’ ਕਹਿ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਕੀਤੀ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਚਾਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਸਫਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ (ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ); ਪਰ ‘‘ਚੰਗੇ’’ ਅਤੇ ‘‘ਮਾਤਬਰ’’ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵਧੀਆ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਰਤੀਏ। ਇਹੋ ਤਾਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।³⁰

ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਇਹ ਇਕ ਮਾਲਕ ਦਾ ਆਪਣੇ ਨੌਕਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਨੌਕਰ ਉਸ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ; ਉਸ ਨੇ ਨੌਕਰ ਦਾ ਕੁਝ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ‘‘ਧੰਨਵਾਦ’’ ਕਹਿਣ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਕੇ ਨੌਕਰ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਮੈਂ ਨਿਕੰਮਾਂ ਹਾਂ, ਜੋ ਕੁਝ ਮੈਨੂੰ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਸੀ ਮੈਂ ਉਹੀ ਕੀਤਾ’’ (ਵੇਖੋ ਲੂਕਾ 17:10)। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਮਾਲਕ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹਦਿਲੇ ਜਵਾਬ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਨ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਸੀ; ਸਾਫ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਉਹ ਸ਼ਾਬਾਸ਼ ਦੇਣ ਅਤੇ ਈਨਾਮ ਦੇਣ ਦੇ ਮੌਕੇ ਲੱਭਦਾ ਸੀ।

ਪੰਜ ਤੋੜਿਆਂ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਤੂੰ ਤਾਂ ਥੋੜੇ ਜਿਹੇ ਵਿਚ ਮਾਤਬਰ ਨਿਕਲਿਆ, ³¹ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਉੱਤੇ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਦਿਆਂਗਾ³²’’ (ਮੱਤੀ 25:21)। ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਪੰਜ ਤੋੜਿਆਂ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘‘ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਦਾਖਿਲ ਹੋ’’ (ਆਇਤ 21)। ਇਸ ਮਾਲਕ ਨੇ ਪਰਤਣ ਦੇ ਜਸ਼ਨ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ

ਹੈ। ਇਹ ਮਾਲਕ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਤੇ ਖਾਣ ਦੀ ਦਾਅਵਤ ਦਾ ਸੱਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।³³ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਸਨਮਾਨ ਅਜ਼ਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।³⁴

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋ ਤੋੜਿਆਂ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਵਾਰੀ ਸੀ। ਉਹ ਵੀ ਹਿਸਾਬ ਦੇਣ ਨੂੰ ਕਾਹਲਾ ਸੀ: ‘ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਤੋੜੇ ਸੌਂਪੇ ਸਨ। ਵੇਖ ਮੈਂ ਦੋ ਤੋੜੇ ਹੋਰ ਵੀ ਖੱਟੇ’ (ਆਇਤ 22)। ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਈਨਾਮ ਉਸ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਵੱਧ ਤੋੜਿਆਂ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਈਨਾਮ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਪ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹ ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੀ ਅਤੇ ਉਹੀ ਈਨਾਮ ਮਿਲਿਆ। ਬਾਈਬਲ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਕਈ ਆਇਤਾਂ ਦੁਹਰਾਉਂਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ,³⁵ ਪਰ 21 ਅਤੇ 23 ਆਇਤਾਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਹਨ। ਪੰਜ ਤੋੜਿਆਂ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਵਾਂਗ ਦੋ ਤੋੜਿਆਂ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਇਹੋ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹੋ ਕਿਹਾ ਗਿਆ, ‘‘ਹੇ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਮਾਤਬਰ ਚਾਕਰ ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ! ਤੂੰ ਥੋੜੇ ਜਿਹੇ ਵਿਚ ਮਾਤਬਰ ਨਿਕਲਿਆ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਉੱਤੇ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਦਿਆਂਗਾ। ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਦਾਖ਼ਿਲ ਹੋ’’ (ਆਇਤ 23)।

ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਜੋਖਿਮ ਲੈਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਜੇਤੂ ਹੀ ਹੈ। ਕੀ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋਵੇ ਕਿ ਖੁਦਾ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਕਰਨ ਤੋਂ ਡਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਨਾਕਾਮੀ ਤੋਂ ਡਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਇਸ ਨੂੰ ਕਰ ਦਿਓ, ‘‘ਕਾਮਯਾਬ’’ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ‘‘ਨਾਕਾਮ’’ ਹੋਣਾ ਅਹਿਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਹਿਮੀਅਤ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਤਨ ਮਨ ਨਾਲ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਖੁਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਕਹੇਗਾ, ‘‘ਹੇ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਮਾਤਬਰ ਚਾਕਰ ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੇ।’’

‘‘ਕਾਰਣ’’

ਇਕ ਤੋੜੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਅਖ਼ੀਰ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਲੁਕਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਵਾਰੀ ਨਾ ਆ ਜਾਵੇ। ਫਿਰ ਵੀ ਅਖ਼ੀਰ ਵਿਚ, ‘‘ਜਿਹ ਨੇ ਇੱਕ ਤੋੜਾ ਲਿਆ ਸੀ ਉਹ ਵੀ ਕੋਲ ਆਣ ਕੇ ਬੋਲਿਆ, ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਕਰੜੇ ਆਦਮੀ ਹੋ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਬੀਜਿਆ ਉੱਥੋਂ ਵੱਢਦੇ ਹੋ ਅਰ ਜਿੱਥੇ ਨਹੀਂ ਪਿੰਡਾਇਆ ਉੱਥੋਂ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦੇ ਹੋ’’ (ਆਇਤ 24)। ਮਾਲਕ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਉਣਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਜਣ ਅਤੇ ਵੱਢਣ ਦੇ ਢੰਗਾਂ ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਖੇਤਾਂ ਵਿਚ ਵੱਟਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ; ਖੇਤ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਬੀਜ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਬੀਜਿਆ (ਖਲਾਰਿਆ) ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਨੌਕਰ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸੀ ਕਿ ਮਾਲਕ ‘‘ਗੁੱਸੇ ਵਾਲਾ’’³⁶ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਤਰਕ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ‘‘ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਬੀਜ ਗੁਆਂਢੀ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿਚ ਡਿੱਗ ਗਏ ਹੋਣਗੇ, ਸੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬੀਜ ਦਾ ਫਲ ਦੇਣ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚੋਂ ਕਈ ਫੁੱਟ ਤਕ ਫਸਲ ਕੱਟ ਲਵਾਂਗਾ।’’

ਨੌਕਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਤੇ ਲਾਲਚੀ, ਕੰਜੂਸ, ਜਿੱਦੀ ਅਤੇ ਬੇਈਮਾਨ ਹੋਣ ਤਕ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾਇਆ। ਕੀ ਇਹ ਸਹੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸੀ? ਇਕ ਤੋੜੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਮਾਲਕ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਵੇਖੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਕੱਢੋ: ਜਿਹੜਾ ਮਾਤਬਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਫਲ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਚਾਹਵੰਦ ਸੀ। ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਜੋਖਿਮ ਲੈਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਜੋਖਿਮ ਸਾਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦਿਆਲੂ ਬਾਪ ਦੀ ਥਾਂ ਇਕ ਜਿੱਦੀ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਕੰਮ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲਾਲਚੀ ਤਾਨਾਸ਼ਾਹ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸੋਚ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਇਕ ਤੋੜੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ, ‘‘ਸੇ ਮੈਂ ਡਰਿਆ’’ (ਆਇਤ 25)। ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਡਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਹਮਦਰਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਹਾਂ।³⁷ ਪਰ

ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕੋਲੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਕੀ ਮੈਂ ਇਸ ਲਈ ਡਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਮਾਲਕ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ?’’ ਖੁਦਾ ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 21:8 ਵਿਚ ਗੁਆਚੇ ਹੋਇਆਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ‘‘ਡਰਾਕਲਾਂ’’ ਤੋਂ ਹੀ ਕੀਤੀ।³⁸

ਉਸ ਨੌਕਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਮੈਂ ਡਰਿਆ ਅਤੇ ਜਾ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋੜੇ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਲੁਕਾ ਦਿੱਤਾ’’ (ਆਇਤ 25ੳ, ਅ)। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਨਾਕਾਮੀ ਤੋਂ ਡਰਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਡਰਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਦੋ ਜਾਂ ਪੰਜ ਤੋੜੇ ਪਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ।³⁹ ਉਸ ਨੇ ਸਾਫ਼ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਰਥਾਤ ਉਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ‘‘ਮੈਂ ਜਿਤਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸਾਂ ... ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।’’

ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਾਰਿਆਂ ਤੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾਇਆ। ਦੂਜਿਆਂ ਤੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾਉਣਾ ਸਾਨੂੰ ਬਚਪਨ ਵਿਚ ਹੀ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। (ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਤੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਦੋ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਚੇਤੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ‘‘ਉਸ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ।’’) ਕੁਝ ਲੋਕ ਆਪਣੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮਾਂ ਪਿਓ ਤੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਸਮਾਜ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਖੁਦਾ ਤੇ ਵੀ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਦੋਸ਼ ਕੱਢਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀਸ਼ੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖਣਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਉਸ ਵਿਚ ਤੋੜੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਰਥਾਤ ਇਕ ਕੀਮਤੀ ਧਾਤ ਜੋ ਹੁਣ ਗੰਦੀ, ਬੇਰੰਗ ਅਤੇ ਬਦਬੂਦਾਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਲਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਇਹ ਆਪਣਾ ਲੈ ਲਓ’’ (ਆਇਤ 25ੳ), ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ।

ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਨਤੀਜਾ (ਆਇਤਾਂ 26-30)

ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ

ਅਸੀਂ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਦੁੱਖਦਾਈ ਨਿਚੋੜ ਤੇ ਆ ਪਹੁੰਚੇ ਹਾਂ। ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘‘ਓਏ ਦੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਆਲਸੀ⁴⁰ ਚਾਕਰ’’ (ਆਇਤ 26)। ਦੋ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ‘‘ਚੋਗੇ ਅਤੇ ਮਾਤਬਰ’’ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਦੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਆਲਸੀ ਨਾਂਅ ਦਿੱਤਾ।

ਉਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਕੀ ਤੈਂ ਜਾਣਿਆ ਭਈ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਬੀਜਿਆ ਉੱਥੋਂ ਵੱਢਦਾ ਹਾਂ ਅਰ ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਖਿੰਡਾਇਆ ਉੱਥੋਂ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ’’ (ਆਇਤ 26)।⁴¹ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਲਈ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਚਾਪਲੂਸੀ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਨਹੀਂ ਜਤਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ‘‘ਤੇਰੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਤੈਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚ ਤੇਰਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਤੈਨੂੰ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਮਿਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ।’’

ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਤੈਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜੇ ਮੇਰੇ ਰੁਪਏ ਸਰਾਫ਼ ਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਣ ਕੇ ਆਪਣਾ ਮਾਲ ਬਿਆਜ ਸੁੱਧਾ ਲੈਂਦਾ’’ (ਆਇਤ 27)।⁴² ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ‘‘ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਤੂੰ ਇਹ ਧਨ ਨਿਵੇਸ਼ ਵਿਚ ਲਾ ਦਿੰਦਾ।’’⁴³ ਉਸ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਿਚ ਅੱਜ ਵਰਗੇ ਬੈਂਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ‘‘ਸਰਾਫ਼’’ ਅੱਜ ਦੇ ‘‘ਬੈਂਕ’’ ਵਾਂਗ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ‘‘ਪੀੜ੍ਹੇ ਵਾਲੇ’’ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।⁴⁴ ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅੱਜ ਦੇ ਵਾਂਗ ਬੈਂਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮੰਡੀਆਂ ਵਿਚ ‘‘ਆੜ੍ਹਤੀ’’ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੇ ਸਿੱਕੇ ਪਏ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਕੁਝ ਕੀਮਤ ਲੈ ਕੇ ਉਹ ਪੈਸੇ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਜਾਂ ਕਰਜ਼ਾ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਸਨ।⁴⁵ ਉਹ ਵਿਆਜ ਤੇ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਵੀ ਰੱਖ ਲੈਂਦੇ ਸਨ।⁴⁶ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਠਿਕਾਣਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਕਿਸੇ ਦੀ

ਅਮਾਨਤ ਦੇਣਾ ਜੋਖਿਮ ਭਰਿਆ ਕੰਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਪਰ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਭਾਵ ਸੀ ਕਿ ‘‘ਕੁਝ ਨਾ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ ਉਹ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ।’’

ਨਤੀਜਾ

ਮਾਲਕ ਲਾਗੇ ਖਲੋਤੇ ਨੌਕਰਾਂ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ, ‘‘ਸੇ ਉਹ ਤੋੜਾ ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਲੈ ਲਓ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਦਸ ਤੋੜੇ ਹਨ ਉਹ ਨੂੰ ਦਿਓ’’ (ਆਇਤ 28)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀ ਜੋੜੀ, ‘‘ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਹੈ ਉਹ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਵਾਧਾ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਜੋ ਉਹ ਦਾ ਹੈ ਸੇ ਵੀ ਫੇਰ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ’’ (ਆਇਤ 29)।

ਕੋਈ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ, ‘‘ਇਕ ਮਿੰਟ! ਇਹ ਤਾਂ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਝ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤਾ ਹੈ, ਲੈ ਕੇ ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਘੱਟ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਲੈਣਾ ਸਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਵਿਚਾਰੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਇਕ ਹੀ ਤੋੜਾ ਸੀ। ਉਸ ਇਕ ਤੋੜੇ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਸ ਤੋੜੇ ਸਨ? ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਗਲਤ ਹੈ!’’ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਹੀ ਲੱਗੇ ਜਾ ਨਾ, ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਹੀ ਨਿਯਮ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਜੋੜਿਆ। ਇਸ ਨੂੰ ‘‘ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦਾ ਨਿਯਮ’’ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸਾਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਕਹੀਏ ਤਾਂ, ‘‘ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ,’’ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪੱਠਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਮਜ਼ੋਰ ਜਾਂ ਲਿੱਸੇ ਪੈ ਜਾਣਗੇ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕੁਦਰਤੀ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿਓਗੇ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਕਾਬਲੀਅਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਓਗੇ। ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਹਰ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੋਸਤੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿਓ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਆਹ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਵਿਗੜ ਜਾਵੇਗਾ।

ਆਪਣੀਆਂ ਰੂਹਾਨੀ ਦਾਤਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਆਖ਼ਰੀ ਨਤੀਜਾ ਕੀ ਹੈ? ਆਇਤ 30 ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲੋਂ ਦਰਦਨਾਕ ਸ਼ਬਦ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ: ‘‘ਇਸ ਨਿਕੰਮੇ ਚਾਕਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਦੇ ਅਧਘੋਰ ਵਿਚ ਕੱਢ ਦਿਓ। ਉੱਥੇ ਰੋਣਾ ਅਤੇ ਕਚੀਚੀਆਂ ਵੱਟਣਾ ਹੋਵੇਗਾ।’’ ਇਕ ਤੋੜੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ‘‘ਦੁਸ਼ਟ’’ ਅਤੇ ‘‘ਆਲਸੀ’’ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਹੁਣ ਉਸ ਨੂੰ ‘‘ਨਿਕੰਮਾ’’ ਵੀ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ‘‘ਨਿਕੰਮੇ’’ ਦੀ ਥਾਂ ‘‘ਦੁਸ਼ਟ’’ ਜਾਂ ‘‘ਆਲਸੀ’’ ਕਹਾਉਣਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਵੀ ਜੇ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਗੁਣਾਂ ਅਤੇ ਮੌਕਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਹੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਾਰ

ਇਕ ਪਲ ਲਈ, ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਇਕ ਮੋਟੀ, ਕਾਲੀ ਲਕੀਰ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖਿੱਚ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘‘ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਰੂਹਾਨੀ ਜੋਖਿਮ ਵਾਲੀ ਲਕੀਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਹੁਣ!’’⁴⁸ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਜੋਖਿਮ ਉਠਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਉਹ ਕਾਲੀ ਲਕੀਰ ਮਸੀਹੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।⁴⁹ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮਗਰ ਚੱਲਣ ਵਿਚ ਜੋਖਿਮ ਹੈ (ਲੂਕਾ 9:57-62)। ਉਸ ਦੇ ਮਗਰ ਚੱਲ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਗੁਆ ਸਕਦੇ ਹੋ (ਮੱਤੀ 10:36)। ਕੁਝ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਹੱਥ ਧੋਣਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 2:10)। ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਉਹ ਕਾਲੀ ਲਕੀਰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਦੁਆ ਵਿਚ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨਾ, ਕਿਸੇ ਬਾਈਬਲ ਕਲਾਸ ਵਿਚ ਸਿਖਾਉਣਾ,

ਅਗਵਾਈ ਕਰਨਾ, ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਤੋੜਿਆਂ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਜੋਖਿਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਪਿਛਲੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਸਮਰਪਿਤ ਹੋਣ ਲਈ ‘ਸਭ ਕੁਝ ਛੱਡਣ’ ਦਾ ਜੋਖਿਮ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਹੋਰਨਾਂ ਲਈ ਉਹ ਕਾਲੀ ਲਕੀਰ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ, ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੰਜੀਲ ਸੁਣਾਉਣਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇੰਜੀਲ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਦੋਸਤੀ ਅਤੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਦਾਅ ਤੇ ਲਾਉਂਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਜੋਖਿਮ ਵਿਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਕਾਲੀ ਲਕੀਰ ਲਈ ਕਈ ਕਿਸਮ ਦੇ ਜੋਖਿਮ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਲਈ ਖਤਰਿਆਂ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਖੁਦਾ ਤੁਹਾਥੋਂ ਉਹ ਜੋਖਿਮ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕੁਝ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ ਉਹ ਬਣੋ।

ਦੁਬਾਰਾ ਆਉਣ ਤੇ ਕੀ ਪ੍ਰਭੂ, ‘‘ਹੇ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਮਾਤਬਰ ਚਾਕਰ ਸ਼ਾਬਾਸ਼ੋ! ਤੂੰ ਤਾਂ ਥੋੜੇ ਜਿਹੇ ਵਿਚ ਮਾਤਬਰ ਨਿਕਲਿਆ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਉੱਤੇ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਦਿਆਂਗਾ। ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਦਾਖਿਲ ਹੋ’’ (ਮੱਤੀ 25:21) ਕਹੇਗਾ? ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ‘‘ਓਏ ਦੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਆਲਸੀ ਚਾਕਰ ...’’; ‘‘ਇਸ ਨਿਕੰਮੇ ਚਾਕਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਦੇ ਅੰਧਘੋਰ ਵਿੱਚ ਕੱਢ ਦਿਓ। ਉੱਥੇ ਰੋਣਾ ਅਤੇ ਕਚੀਚੀਆਂ ਵੱਟਣਾ ਹੋਵੇਗਾ’’ (ਆਇਤਾਂ 26, 30)? ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੀ ਕਹੇਗਾ, ਇਹ ਇਸ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋ।

ਨੋਟਸ

ਇਸ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਵਿਚ ਮੈਂ ‘‘ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਗੁਆਉਣ ਦੇ ਤਿੰਨ ਅਸਾਨ ਸਬਕ’’ ਨਾਮਕ ਸਰਮਨ ਵਿੱਚੋਂ ਤੋੜਿਆ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਹ ‘‘ਤਿੰਨ ਅਸਾਨ ਸਬਕ’’ ਹਨ: (1) ਆਪਣੇ ਤੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੱਬ ਦਿਓ (2), ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਡਰੋ ਅਤੇ (3) ਕੁਝ ਨਾ ਕਰੋ। ਮੇਰਾ ਇਕ ਹੋਰ ਸਰਮਨ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਲਈ ਇਸੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਹ ਸਰਮਨ ‘‘ਮੈਂ ਡਰਦਾ ਸਾਂ’’ ਸਿਰਲੇਖ ਨਾਲ ਪਰਸਨਲ ਇਵੈਂਜਲਿਜ਼ਮ ਤੇ ਹੈ।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋ ਤਾਂ ਮੱਤੀ 25 ਦੇ ਮੁੱਖ ਭਾਗਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਕੇ ਪਾਠ ਵਿਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਤੋੜਿਆਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਾ ਯੋਗਦਾਨ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ। ²ਮਸੀਹ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ, 1 ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ‘‘ਮੱਤੀ ਦੀ ਕਿਤਾਬ’’ ਪਾਠ ਵੇਖੋ। ³ਪੌਲਸ ਜੇਲ੍ਹ ਚੋਂ ਛੁੱਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਦੌਰੇ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਮਸੀਹੀ ਇੰਜੀਲ ਨੂੰ ਫੈਲਾ ਰਹੇ ਸਨ। ⁴ਇਸ ਸਰਮਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ 4 ਜਨਵਰੀ 1987 ਨੂੰ ਫੋਰਟ ਵਰਥ, ਟੈਕਸਸ ਵਿਚ ਬ੍ਰਾਉਨ ਟ੍ਰੇਲ ਚਰਚ ਆਫ਼ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਵਿਖੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਰਸਟੀ ਪੀਟਰਮੈਨ ਦੇ ਸਰਮਨ ਤੋਂ ਲਏ ਗਏ ਸਨ। ⁵ਸਰੀਰਕ ਖਤਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦਿਓ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਵਾਕਫ਼ ਹੋਣ। ਸਾਡੇ ਇੱਥੇ, ਬੰਜੀ-ਜੰਪਿੰਗ, ਹੈਂਗ-ਗਲਾਈਡਿੰਗ, ਦਰਿਆ ਵਿਚ ਤੇਜ਼ ਸੁਟਿੰਗ ਅਤੇ ਪੈਰਾਸੁਟਿੰਗ ਆਦਿ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹਨ। ⁶KJV ਵਿਚ ਮੱਤੀ 25: 14 ਵਿਚ ‘‘ਸੁਰਗ ਦਾ ਰਾਜ’’ ਨੂੰ ਇਟੈਲਿਕ (ਤਿਰਛਾ) ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਅਨੁਵਾਦਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੱਤੀ 25:1 ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਤੋੜਿਆਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੀ ਜਾਣ ਪਛਾਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਮੱਤੀ 25:1 ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ‘‘ਸੁਰਗ ਦਾ ਰਾਜ ... ਦੇ ਵਾਂਗ ਹੋਵੇਗਾ। ...’’ ⁷‘‘ਦਾਸ’’ (doulos) ਲਈ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਬਹੁਵਚਨ ਰੂਪ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ⁸ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਲਹੂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ (1 ਪਤਰਸ 1: 18, 19) ਉਸ ਦੇ ਲਹੂ ਨਾਲ ਮੁੱਲ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 20: 28), ਛੁਡਾਇਆ ਗਿਆ (‘‘ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਗਿਆ’’) ਹੈ। ⁹ਏਟਨ ਮੇਲੋਨ, ‘‘ਦ ਕਰੈਕਟਰਿਸਟਿਕਸ

ਆਫ਼ ਦੇ ਗੁਡ ਸਟੀਵਰਡ' ਦ ਪ੍ਰੀਚਰ'ਜ਼ ਪੀਰੀਓਡੀਕਲ (ਜੁਲਾਈ 1983): 11-13. ¹⁰ਵਿਦਵਾਨ ਇਸ ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤਿੰਨ ਚਾਕਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਆਇਤ 14 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜੇ ਉਸ ਨੇ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਉਹ 'ਬਹੁਤ ਚੀਜ਼ਾਂ' ਕਿਹੜੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਇਖਤਿਆਰ ਦਿੱਤਾ (ਆਇਤਾਂ 21, 23)? ਚੰਗਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵੇਰਵੇ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ।

¹¹'ਤੋੜੇ' ਲਈ ਮੱਤੀ 25: 15 ਵਿਚ ਮਿਲਣ ਵਾਲਾ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ *talanta* ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ 'talents' ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ¹²ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਮੂਲ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਸ਼ਬਦ 'ਟੈਲੈਂਟ' ਦਾ ਅਰਥ 'ਯੋਗਤਾ' ਤੋੜਿਆਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਗੁਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ¹³ਮੱਤੀ 18 ਦੇ ਦੁਸ਼ਟ ਮੁਖਤਿਆਰ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਵੀ ਤੋੜਿਆਂ ਦੇ ਧਨ ਦੀ ਇਕਾਈ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ 'ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਤੋੜੇ' ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ (ਆਇਤ 24)। ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਗਿਣਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਚੁਕਾ ਸਕਦਾ। ¹⁴ਈ. ਐਸ. ਕੁਕ, 'ਵੇਟਸ ਐਂਡ ਮੈਯਰਜ਼,' *ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਸਟੈਂਡਰਡ ਬਾਈਬਲ ਇਨਸਾਈਕਲੋਪੀਡੀਆ*, ਸੇਧ, ਸਧਾ. ਅੰਕ, ਜੇਮਸ ਓਰ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰ., 1988)। 4: 1055. ¹⁵ਇਹ ਤਾਂਬੇ ਦਾ ਤੋੜਾ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ¹⁶ਡੀ. ਏ. ਕਾਰਸਨ, 'ਮੈਥਿਊ,' *ਦ ਇਕਸਪੋਜ਼ਿਟਰ'ਜ਼ ਬਾਈਬਲ ਕਮੈਂਟਰੀ*, ਜਿਲਦ 8, ਆਮ ਜਿਲਦ, ਫ੍ਰੈਂਕ ਈ. ਗੋਬਲੇਨ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਜ਼ੋਂਡਰਵਨ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਹਾਊਸ, 1984), 516; ਜੈਕ ਪੀ. ਲੂਈਸ, *ਦ ਗੋਸਪਲ ਅਕਾਰਡਿੰਗ ਟੂ ਮੈਥਿਊ*, ਪਾਰਟ 2 (ਆਸਟਿਨ, ਟੈਕਸਸ: ਸਵੀਟ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰ., 1976), 135. ¹⁷ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋੜਿਆਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਤਹਿ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕੁਝ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ, ਧਨ ਦੀ ਸਦੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਈ ਦਹਾਕੇ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਇਕਾਈਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਗਿਣਤੀ ਕਈ ਵਾਰ ਹਾਸਭਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ¹⁸ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਸਹੀ ਮਾਪਦੰਡ ਮਾਰਕਸਵਾਦੀ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਰਾਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ 'ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਲੋੜ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ' ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ 'ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ' ਹੈ (ਜੇਮਸ ਬਰਟਨ ਕਾਫ਼ਮੈਨ, *ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਫ਼ ਦ ਗੋਸਪਲ ਆਫ਼ ਮੈਥਿਊ* [ਆਸਟਿਨ, ਟੈਕਸਸ: ਫ਼ਰਮ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਹਾਊਸ, 1968], 401)। ¹⁹ਉਹੀ। ²⁰ਇਕ ਤੋੜਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੀਮਤੀ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅੱਜ 'ਇਕ ਤੋੜੇ' ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਸਮਝ ਹੋਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਇਕ 'ਤੋੜਾ' ਅਹਿਮ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਇਕੱਲੇ ਨੂੰ ਹੀ ਇਹ ਦਾਤ ਮਿਲੀ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਉਹ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰ ਘੱਟ ਜਾਂ ਤਾਂ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤੇ ਰਹਿ ਜਾਵੇਗਾ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਆਦਮੀ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਾ ਹੋਵੇ।

²¹ਨੀਲ ਆਰ. ਲਾਈਟਫੁਟ, *ਦ ਪੈਰੋਬਲਸ ਆਫ਼ ਜੀਜ਼ਸ*, ਪਾਰਟ 2 (ਆਸਟਿਨ, ਟੈਕਸਸ: ਆਰ. ਬੀ. ਸਵੀਟ ਕੰ., 1965), 78. ²²ਇਕ ਸਰਮਨ ਵਿਚ ਮੈਂ ਕਹਾਂਗਾ, 'ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਹੋ।' ²³ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4: 8 ਅਤੇ ਰੋਮੀਆਂ 12: 6-8 ਖ਼ੁਦਾ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਰੂਹਾਨੀ ਦਾਤਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ²⁴KJV ਵਿਚ ਆਇਤ 16 ਵਿਚ 'ਤੁਰੰਤ' ਦੇ ਅਰਥ ਵਾਲਾ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ²⁵ਲੂਈਸ, 135. ²⁶ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਿਸ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਧਨ ਡੱਬੇ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ ਗੱਦੇ ਦੇ ਥੱਲੇ ਜਾਂ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਲੁਕਾਇਆ ਹੋਵੇ? ਜੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ²⁷ਪੀਟਰਮੈਨ; ਰੌਬਰਟ ਐਚ. ਮਾਉਸ, *ਦ ਨਿਊ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਬਿਬਲੀਕਲ ਕਮੈਂਟਰੀ: ਮੈਥਿਊ* (ਪੀਬੋਡੀ, ਮੈਸਾਚੂਸੇਟਸ: ਹੈਂਡ੍ਰਿਕਸਨ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, 1991), 234. ²⁸ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ 'ਬੀ' ਨਾਲ ਸਿਖੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਪੱਛਮੀ ਫਿਲਮਾਂ ਤੋਂ ਵਾਕਫ਼ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ, 'ਮਸੀਹ ਨੇ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦਾ ਸਫ਼ੇਦ ਟੋਪ ਲਾਹ ਕੇ ਉਸ

ਨੂੰ ਕਾਲਾ ਟੋਪ ਪਾ ਦਿੱਤਾ।’ ²⁹ਕਿਸੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਹਰ ਸੰਭਾਵਿਤ ਹਾਲਾਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਤਾਂ ਇਕ ਤੋੜੇ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤੋੜੇ ਅਰਥਾਤ ਗੁਣ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਅਸਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਪੰਜ ਤੋੜਿਆਂ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਜਾਂ ਦੋ ਤੋੜਿਆਂ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਿਚ ਨਾਕਾਮ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਗੁਮਰਾਹ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ: ਜੇ ਪੰਜ ਤੋੜੇ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਚਾਰ ਤੋੜਿਆਂ ਦੀ ਹੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਪਰਗਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ³⁰ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵਿਚ ਹਰ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਉਦਾਹਰਣ ਇਹ ਹੈ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ, ਪੰਜ ਤੋੜਿਆਂ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਦੋ ਤੋੜਿਆਂ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਦੋਵੇਂ ਸਫਲ ਸਨ (ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ), ਪਰ ਖੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦਾਤਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਨੂੰ ‘ਸਫਲ’ ਤਦੇ ਮੰਨਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਮੰਨੀਏ।

³¹ਤੋੜਿਆਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਾਂਗੂ, ‘ਥੋੜੇ’ ਇਕ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ; ਉਸ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿਚ ਜੇ ਉਸ ਨੂੰ ‘ਥੋੜਾ’ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ³²KJV ਵਿਚ ਵਿਚਲਾ ‘ਇਖਤਿਆਰ’ ਥੋੜਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੂਲ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ‘ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਉੱਪਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ’ ਹੈ। ³³ਕਿਸੇ ਗੈਰ ਚਾਕਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਇਸ ਆਦਰ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ ਵੇਖੋ 2 ਸਮੂਏਲ 9: 10; ਕਹਾਉਤਾਂ 17: 2 ਵੀ ਵੇਖੋ। ³⁴ਲਾਈਟਫੁਟ, 80; ਰਿਚਰਡ ਸੀ. ਟ੍ਰੈਂਚ, *ਨੋਟਸ ਆਨ ਦ ਪੈਰੋਬਲਸ ਆਫ਼ ਅਵਰ ਲੌਰਡ* (ਵਿਸਟਵੁਡ, ਨਿਊ ਜਰਸੀ: ਫਲੋਮਿੰਗ ਐਚ. ਰੈਵਲ ਕੰ., 1953), 279. ³⁵ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਲੂਕਾ 13: 3 ਅਤੇ 13: 5 ਹੈ। ਇਕ ਹੋਰ ਉਦਾਹਰਣ ਕਹਾਉਤਾਂ 14: 12 ਅਤੇ 16: 25 ਹੈ। ³⁶ਓਲਫ ਐਸ. ਨੌਰਲੀ, *ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ: ਏ ਨਿਊ ਟ੍ਰਾਂਸਲੇਸ਼ਨ* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸੀਗਨ: ਜੌਂਡਰਵਨ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਹਾਊਸ, 1961)। ³⁷ਤੁਸੀਂ ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ। ³⁸NASB ਵਿਚ ‘ਬੁਜ਼ਦਿਲ’ ਹੈ। ³⁹ਲੋਕ ਕਈ ਵਾਰ ਤਰਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ‘ਜੇ ਮੈਂ ਇਸ [ਜਾਂ ਉਸ] ਆਦਮੀ ਵਾਂਗੂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ।’ ⁴⁰ਬਾਈਬਲ ਆਲਮੀ ਜਾਂ ਸੁਸਤ ਹੋਣ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਕਹਾਉਤਾਂ 6: 6; 31: 27; ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਦੀ ਪੋਥੀ 10: 18; 1 ਤਿਮੋਥਿਊਸ 5: 13)।

⁴¹RSV ਵਿਚ ਇਸ ਵਾਕ ਦੇ ਬਾਅਦ ਸੁਆਲੀਆ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ‘ਸੋ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋ।’ ⁴²KJV ਵਿਚ ‘ਵਿਆਜ’ ਦੀ ਥਾਂ ‘ਸੂਦਖੇਰੀ’ ਹੈ। ਅੱਜ ‘ਸੂਦਖੇਰੀ’ ਨੂੰ ਬੁਰੇ ਅਰਥ ਵਿਚ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਯੂਨਾਨੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ; ਹੁਣ ‘ਸੂਦਖੇਰੀ’ ਦਾ ਅਰਥ ‘ਵਾਧੂ ਵਿਆਜ ਜਾਂ ਨਜਾਇਜ਼ ਵਿਆਜ’ ਕੱਢਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ⁴³ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇ ਇਕ ਵਰਣਨ ਨਾਲ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਯਹੂਦੀ ਸਾਥੀ ਤੋਂ ਵਿਆਜ ਲੈਣਾ ਮਨ੍ਹਾ ਸੀ (ਕੁਚ 22: 25; ਲੇਵੀਆਂ 25: 35-37; ਵਿਵਸਥਾਸਾਰ 23: 19, 20; ਵੇਖੋ ਜ਼ਬੂਰ 15: 5)। ਪਰ ਸ਼ਰਾ ਵਿਚ ਪਰਾਈਆਂ ਕੌਮਾਂ ਤੋਂ ਵਿਆਜ ਲੈਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ (ਵਿਵਸਥਾਸਾਰ 23: 20)। ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਨੂੰ ਬੇਲੋੜਾ ਵਰਣਨ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦੇ ਦਿੱਤੀ (ਵੇਖੋ ਲੂਕਾ 16: 8; 18: 2)। ⁴⁴ਮੱਤੀ 25: 27 ਵਿਚ ਢੁੱਕਵਾਂ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ‘ਪੀਡ੍ਰਾ’ ਜਾਂ ਮੇਜ਼ (*trapedza*) ਲਈ ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਇਕ ਰੂਪ ਮੱਤੀ 21: 12; ਮਰਕੁਸ 11: 15 ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ 2: 15 ਵਿਚ ਆੜ੍ਹਤੀਆਂ ਦੇ ਪੀੜ੍ਹੇ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ⁴⁵KJV ਵਿਚ ‘ਬੈਂਕ’ ਜਾਂ ‘ਬੈਂਕਰਜ਼’ ਦੀ ਥਾਂ ‘ਅਦਲਾ ਬਦਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ’ ਹੈ। ⁴⁶ਅੱਜ ਦੇ ਬੈਂਕਾਂ ਵਾਂਗ, ਉਸ ਨੇ ਵੱਧ ਵਿਆਜ ਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਪੈਸਾ ਦੇ ਕੇ ਕਮਾਈ ਕੀਤੀ। ⁴⁷KJV ਵਿਚ ‘ਬਿਨਾ ਲਾਭ ਦੇ’ ਹੈ। ਮਤਲਬ ਉਹੀ ਹੈ। ⁴⁸ਕਾਲੀ ਲਕੀਰ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਪੀਟਰਮੈਨ ਵਿੱਚੋਂ ਲਈ ਗਈ ਹੈ। ⁴⁹ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਰਮਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਰਤਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੋ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਾ ਹੈ (ਮਰਕੁਸ 16: 15, 16; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2: 38)।